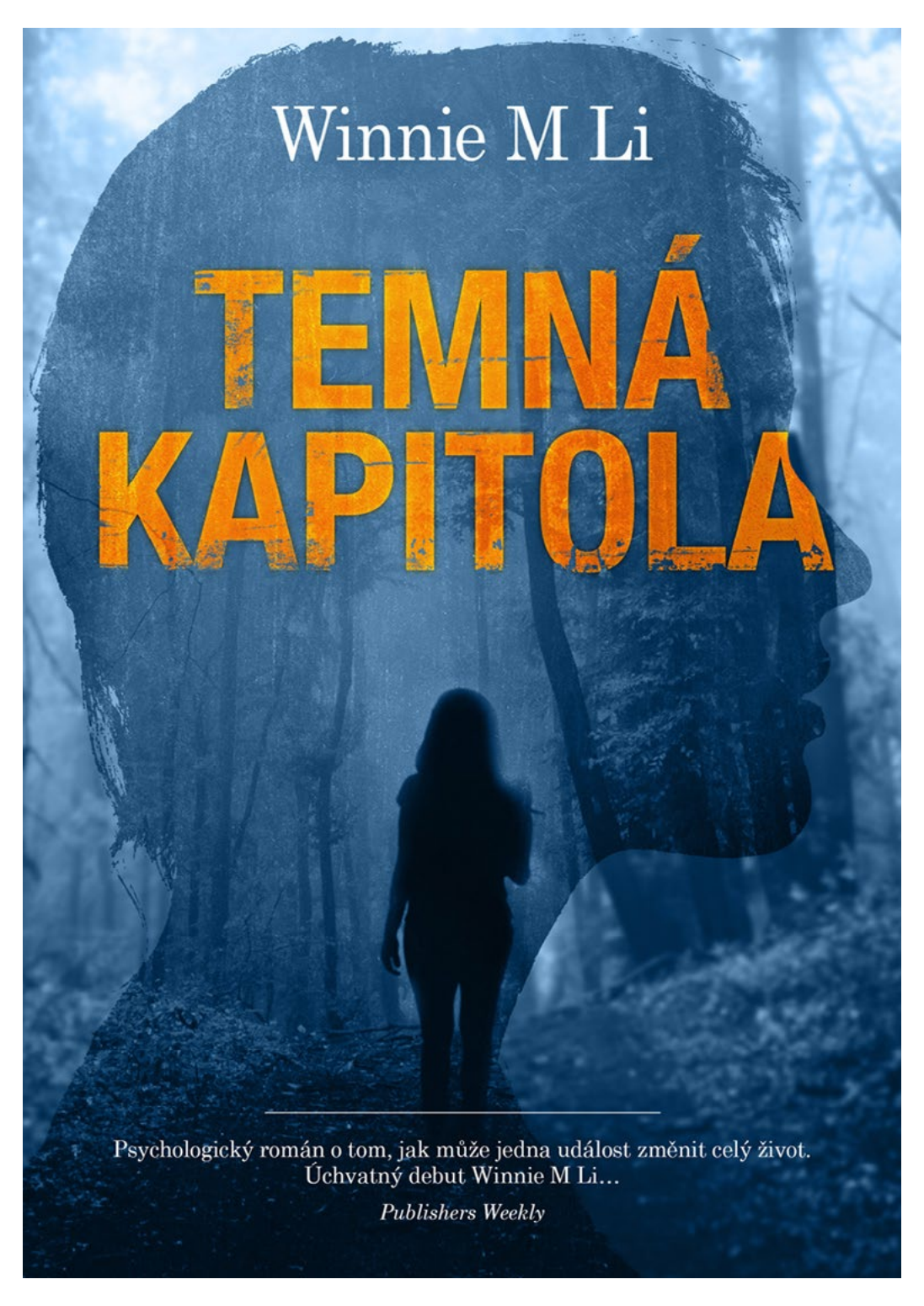

Winnie M Li

TEMNÁ KAPITOLA

Psychologický román o tom, jak může jedna událost změnit celý život.
Úchvatný debut Winnie M Li...

Publishers Weekly

Temná kapitola

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Winnie M Li

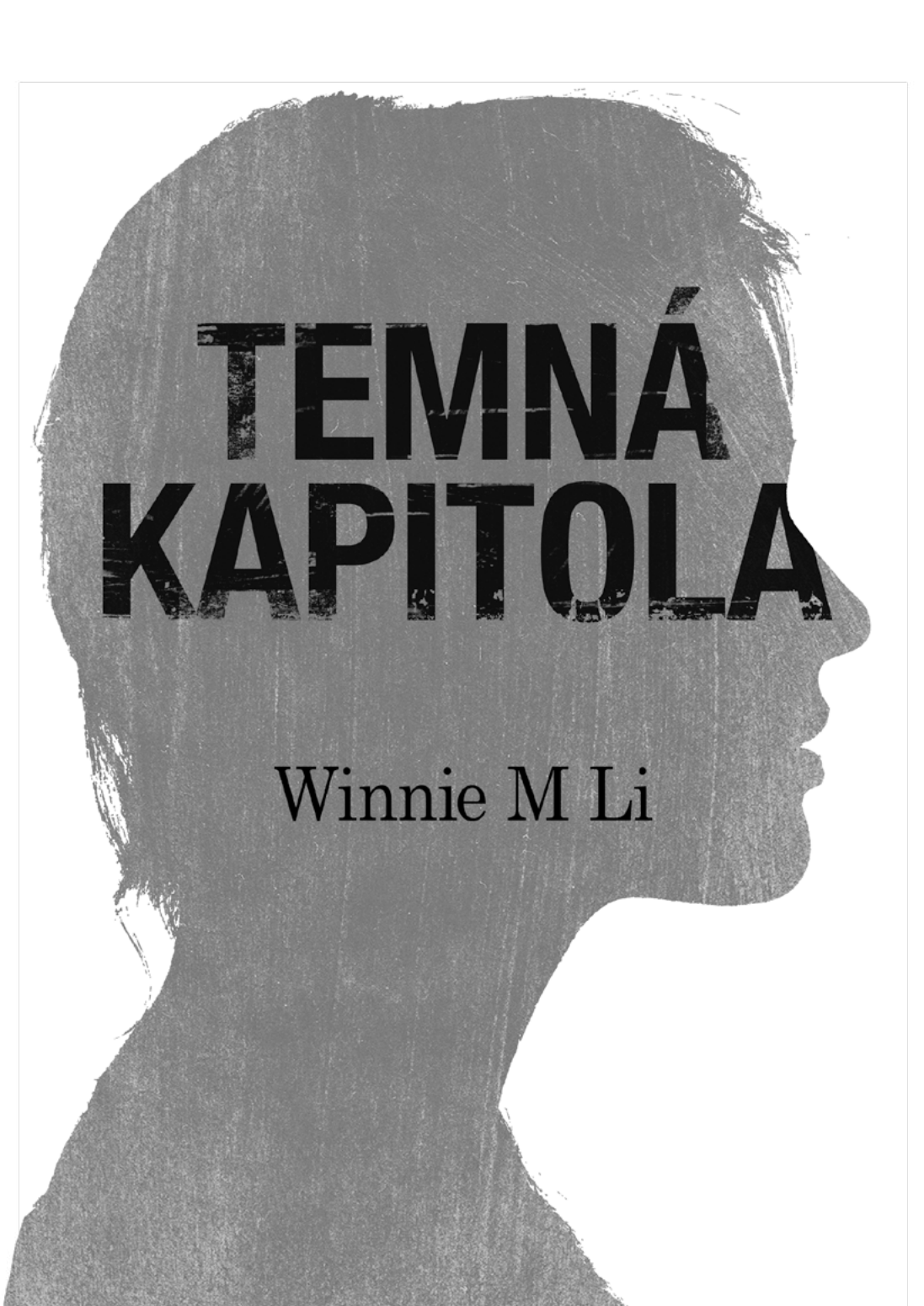
Temná kapitola – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

TEMNÁ KAPITOLA

Winnie M Li

*Pro všechny oběti a všechny přeživší – a většinu z nás,
kteří jsme něco mezi tím.*

Tato kniha je fiktivní dílo.

Ačkoli román inspirovala skutečnost, že autorka byla sama znásilněna za podobných okolností, a obě hlavní postavy jsou tudíž volně založené na její osobě a dojmech z násilníka, kniha je výplodem autorčiny fantazie. Konkrétní podrobnosti ze života postav, které se zločinem nemají souvislost, jsou fiktivní.

Kromě přátel a lidí, již byli autorce oporou a jsou zmíněni v Poděkování, jsou detaily týkající se přátel a členů rodiny obou hlavních postav, zvláště pak všech Johnnyho kamarádů, rodiny a jejich života a činů, zcela smyšlené.

Soudní proces ve skutečnosti neproběhl, protože obviněný doznal vinu, takže řízení si autorka vymyslela. Jakákoliv podobnost fiktivních postav nebo organizací se skutečnými osobami (ať už žijícími, či zesnulými) či organizacemi v celé knize je čistě náhodná.

PROLOG

Takovéhle události prý člověku navždy změní život. Nikdy už nebude stejný jako den předtím, než se to stalo. Nebo i dvě hodiny předtím, než se to stalo, když jsem čekala na autobus z Belfastu směřující po Falls Road na západ města.

Je melodramatické přemýšlet o životě takhle? Jako by šíři existence člověka prořezal čistý řez, který odřízl jeho prvních devětadvacet let od těch, co přijdou potom? Teď se přes tu propast dívám, přes onu nečekanou trhlinu ve vrstevnici svého života, a toužím přes tu roklí zakřičet na své mladší já, které stojí na protějším kraji a netuší, co ho čeká. Ta žena je vzdálenou skvrnkou. Z mého úhlu pohledu vypadá ztraceně, ale sama si myslí, že ví, kam směřuje. V ruce má turistického průvodce a v hlavě představu o cestě, po níž kráčí: Dovede ji sem, na tenhle svah, a pak po okraji náhorní plošiny na vyvýšeninu, která přechází v kopce nad městem. Ta žena neví, kdo ji sleduje. Myslí jen na cestu před sebou. Ale na některé věci se připravit nemůže.

Stojím teď na téhle straně rokle a zoufale si přeju své dřívější já varovat před člověkem, který se jí krade v patách a schovává se přitom za stromy a keři. Stůj! Chce se mi křičet. *Nestojí to za to! Zapomeň na výlet a běž domů.* Ale ona by mě stejně neposlechla. Je příliš tvrdohlavá, příliš odhodlaná ten výlet za tak svěžího a jasného dne absolvovat. A teď už je pozdě. Ocitla se na odlehlém místě, a i kdyby se otočila a šla zpátky, stejně by na něj narazila, protože je za ní. Pozoruje ji.

Touhle dobou už vylezla na svah a našla stezku, která se vine mezi pastvinou zalitou sluncem a strmým úbočím soutěsky. Na chvilku se zastaví a vdechuje krásu zelené pěšiny, zelených větví, které se nad cestou klenou, zářícího pole, co se táhne po její levici. Utekla z města. Tady skutečně začíná venkov. Na jeden poslední, klidný okamžik jí to připadá jako kousíček nebe. Ale už sedí na okraji a po její pravici se země ostře noří do rokle.

Dole vzdáleně burácí řeka. Vzduch je cítit hnojem, sluncem a teplou trávou a ve světle prosvítajícím korunami stromů si to štrádají líní brouci. A ona pak letmo pohlédne do lesnaté průrvy vpravo a spatří postavu, která leze nahoru po svahu a pokouší se schovávat v lesním porostu. Srdce jí jaksi nepřirozeně vynechá úder. Teprve v tu chvíli jí dojde, že ji někdo sleduje.

Teď, po letech, se mi zdá, jako bych to byla já, kdo svoje dřívější já sleduje. Straším ji na každém kroku, jako nějaký strážný anděl, který dorazil moc pozdě. Rozevře před sebou větve a já to udělám také, neviditelně. Zrychlí, aby mezi sebou a svým pronásledovatelem zvětšila vzdálenost, a já se přizpůsobím. Instinktivně ví, že se musí dostat na otevřené prostranství, než ji chytí, takže se snaží urazit posledních pár metrů cesty po hřebeni. Neviditelnou rukou chci toho malého parchanta zadržet, přibít ho na místě jako hráč amerického fotbalu a přitom na ni křičet, aby šla dál, aby doběhla na louku a pak nechala stezku stezkou, zapomněla na svůj výlet, prostě zamířila přímo na frekventovanou silnici a vrátila se domů. Ale nemám moc to zastavit. Události se musejí odvinout tak, jak se už udály.

Tahle minulost je naše minulost. A tak pořád trčím na téhle straně propasti a dívám se, jak ji dožene. Zbytek vidět nechci. Už jsem si to přehrála mockrát. Kdybych to mohla stopnout teď – v tom posledním okamžiku, kdy si hoví mezi slunečnou pastvinou a hlubokou propastí –, tak by bylo všechno pořád dobré. Jenomže pak by to nebyl můj život. Byla by to příjemná jarní odpolední procházka po irském venkově nějaké jiné ženy. Ale moje cesta dopadla trochu jinak.

PRVNÍ ČÁST

Sedí v ordinaci a čeká, až její psycholožka konečně nastaví kameru. Je to malá místnost, značně stísněná v akademickém, státem financovaném stylu, a nad ní zívají vysoké knihovny, plné seriózního čtiva o léčbě traumatu, sledování pacientů, metodách kognitivně-behaviorální terapie. Na korkové nástěnce po své pravici má doktorka Greenová připíchnutá ručně psaná děkovná přáníčka od bývalých pacientů a jednu pohlednici s osamělou palmou na bílé písčité pláži.

Otočí pohled k šedému nebi za oknem. Jižní Londýn v listopadu. V dále je vidět oblouk Londýnského oka, sedící obkročmo nad kilometry bloků obecních pozemků, které se táhnou jako nepřerušovaný les betonu dolů po Denmark Hillu, kolem oblasti Elephant and Castle až k Temži.

Doktorka Greenová je s blikajícím červeným světýlkem na kameře konečně spokojená. Posadí se, uhladí si vlasy žluté jako kukuřice a obrátí se ke své pacientce.

„Tak, ještě jednou mi to celé odvyprávějte. Co nejpodrobněji.“

Snaží se potlačit povzdech, čekala to, ale do hlasu se jí stejně vloudí zoufalství. „Vážně? Ještě jednou?“

„Vím, že je to pro vás vyčerpávající. Ale je to zásadní součást terapie. Můžete to vyprávět úplně pomalu.“

„Bez emocí?“

„Soustředte se jenom na fakta. Na detaily. Emoce tam budou, ale to nevadí.“

Doktorka Greenová je trpělivá, nijak ji nesoudí, a to se jí na ní líbí. Tohle a její styl oblékání à la knihovnice a staromódní posedlost kočkami, kterou by člověk u štíhlé, blondaté třicátnice nečekal. Za normálních okolností by z takového úkolu možná měla strach, ale tady cítí od psychologky jen tichou podporu, jisté podivínství a obezřetné odhodlání svým pacientům porozumět.

Vyčerpaně pohlédne do kamery. Ještě jednou to celé vyprávět je to poslední, co chce. Vypráví to už celé měsíce, říkála to policii, doktorům, v krizovém centru, komisi pro duševní zdraví, která posuzovala, jestli se bude potřebovat léčit, a teď – už několikrát – své psychologce. Pokaždé trochu jinou verzi. Někdy se víc soustředila na lékařské podrobnosti: Kam ji uhodil, co ji přinutil dělat. Jindy zase spíš na svého útočníka: Jak vypadal, jak mluvil. Ale na povrch stejně vždycky vyplave ta samá scéna: Jasné jarní dopoledne, sluneční světlo zářící skrz stromy, postava v bílém svetru, která jde nahoru do svahu.

Nejspíš by to už mohla odříkat i ve spánku, a to vlastně její mysl tyhle dny taky každou noc dělá – vytváří ve snech nesčíslné množství adaptací. Někdy v nich vystupují lidé, které kdysi znala, zapomenuté tváře předčasně vyspělých svalovců z druhého stupně základky. Někdy se sny odehrávají na smyšleném místě – ve vědeckofantastické krajině, napůl přejaté z nějakého filmu, který viděla. Ale pokaždé je tu to místo, kde se les stýká s polem, ten práh, co se vznáší za stromy jako nějaké bezpečné, osvětlené útočiště. Jenže bezpečné není, protože to zářící pole jí žádné útočiště neposkytlo a dál a dál ji škádlí ve spánku, trpytí se na kraji jejího vědomí.

Červené světýlko na kameře blikne. Palma jí pokyne z obdélníčku své pohlednice.

Odkašle si a znovu začne.

Za hodinu schází po Denmark Hillu ke Camberwell Greenu, v poslední hodině denního světla toho odpoledne. Už je to známá rutina.

Úterní odpoledne: Nastoupit na autobus do Camberwellu, mít sezení s doktorkou Greenovou, možná se na zpáteční cestě zastavit v čínských potravinách, než chytí autobus domů.

V poslední době si neustále připadá úplně vysátá. Delší než tříhodinová vycházka je nad její síly. Pokaždé hrozí, že se vrátí ta podivná, ochromující agorafobie, která ji trýznila několik týdnů bezprostředně po tom incidentu. Třeba bude slunce moc jasné, vítr moc prudký, masy lidí na ulici příliš hlučné a nesrozumitelné. Proč procházku riskovat?

Vždycky je tu bezpečí jejího bytu, ložnice, postele.

Tohle odpoledne se jí zdá postel obzvlášť lákavá, když schází po kopci od Maudsleyské nemocnice do skutečného světa.

Soustředte se jenom na fakta. Emoce tam budou, ale to nevadí.

Ale problém je v tom, že tam emoce nejsou. Už celé měsíce si připadá zbavená naprosto všech pocitů. Večírky přicházejí a odcházejí, přátelé se zasnubují, mamka ji po telefonu sekýruje – a ona necítí nic. Jen zvláštní odstup od světa, jako by byla duch, který se světem skutečných lidí jen vznáší: Pozoruje ho, všímá si, jak živí lidé žijí své životy, a pak odplouvá pryč. Nedokáže se přimět ani k tomu, aby ji ten nedostatek pocitů depri-moval nebo štal. Vnímá jenom bezvýraznou citovou prázdnotu. Od téhle se žádných emocí ani reakce nedočkáš. Jasně, píšu si.

Zapadne do čínských potravin. Wangův supermarket. Etikety na zboží nepřečte a s obsluhou si v mandarínštině nebo kantonštině taky nepopovídá, ale jistým způsobem ji uklidňuje procházet se mezi regály, jež jí připomínají dětství. V plastových obalech se lesknou štosy pytlíků polévky ramen po třiceti pencích a slibují příchutě jako kari krevety, pikantní hovězí nebo královské kuře. Vedle nich stojí veliké plechovky vodních kaštanů, slaměných hub, lotosového kořene. Všechno jsou to ingredience, na které by ještě před rokem ani nesáhla. A přitom na nich vyrostla – mamka je smažila ve woku nebo z nich v zimě připravovala dušený vývar.

Proč si je kupuje teď, to nemá tušení. Na přípravu nejsou o nic jednodušší než hotovky z Tesca. Ale když šla do Maudsleyské nemocnice v Camberwellu na první vyšetření, Wangův supermarket stál hned tady na hlavní ulici a voněl přesně jako čínské potraviny jejího dětství.

Když bloumá uličkami obchodu, reproduktory hrají písničku v čínštině. Je to jedno z těch provedení, které znějí napůl jako vytí. Pěje se tam o lásce a ztrátě a působí to dojmem, že jim propůjčila hlas žena středního věku se sebevražednými sklony. Něco takového možná poslouchá její mamka, ale pro ni to neznamena nic, je to pro ni jenom stejně nepříjemně povědomé jako cokoli čínského, s čím se v dospělosti setkává.

Vybere si čtyři pytlíky ramenu, plechovku kukuřiček a velkou lahev sójové omáčky. Zaplatí za ně pětilibrovkou a vykročí z toho zatuchlého prostoru do ulice. Čínská zvuková kulisa jí pořád zvoní v uších.

Projde kolem ní skupinka mladíků, kteří jdou v uniformách domů ze školy. Jsou černí, všech pět jsou čerství pubertáci, hlasitě pokřikují a ona si jich vůbec nevšímá. Netečně kolem nich propluje.

Na autobusové zastávce stojí další skupinka pubertáků. Jsou tři, bílí, a pozorují dvě dívky na chodníku. Pochechtávají se a prohodí nějakou poznámku, ale ona ji neslyší.

Když nastupuje do autobusu, zavádí o jednoho z nich ramenem. Chlapec se otočí a chvíli se na ni dívá. Nedokáže odhadnout, co v tom pohledu je: pubertální chtíč, vztek nebo možná jenom podráždění. Ale jeho ledově modré oči ji probodnou jako kopí, jsou povědomé a jí se obrátí žaludek. Na čele jí vystoupí pot. Vyškobrtá se do schodů, posadí se a snaží se potlačit rostoucí nevolnost ve svých útrobach. Dívá se, jak mladí chlapci odcházejí pryč, a ví, že to není on, je to jenom nějaký jiný puberták, který se mu trochu podobá.

Ale taková hanba! Že ji i letmé setkání s náhodným školákem dokáže tak rozhodit.

Nevolnost se vzedme, ale ona ji udrží na uzdě. Nepozvrací se. Jenom ji pronásledují vzpomínky. Přitáhne si kolena k hrudníku a obejmě je, schoulí se a dívá se z okna, zatímco se autobus odlepí od okraje chodníku.

Chvilí si nemůže vzpomenout, jak se dostal domů. Pořád má na sobě oblečení ze včerejška a buší mu srdce. Asi usnul na gauči. Je pozdě dopoledne a oknem proudí slunce, je nějak moc ostrý. Někde cvrlikaj ptáci.

Táta je venku a brácha taky.

Pak si to vybaví. Je to teprve pár hodin, co se s Gerrym a Donalem motali temnou ulicí. Přihnul si levný whisky a pak ještě jednou. Včera v noci si dali nějaký pilule. A trávu. Vzpomene si, jak s klukama zapadnul do hospody a jak je majitel vyhnal. Pak zaparkoval u Gerryho a koukali na porno.

Tenhle film už viděl. Jak se tam ta holka ohne, aby ho tomu týpkovi vyhulila, a je jí vidět všechno, prostě *všechno*. Mezi nohama se jí rozevívá růžová díra, co vypadá tak mimozemsky a podivně. Přijde mu jako tlama nějakýho vetřelce ze sci-fi filmu, jenže k týhle tlamě patří i kozy, obrovský, dost velký na to, aby se z nich jednomu postavil, jen na ně pomyslí.

Myslí na ty kozy, dovnitř svítí slunce a ptáci cvrlikaj a on už cejtí, jak se zavrtěl.

Jenže na tohle je asi trochu brzo. I když má celý karavan pro sebe.

Rozhlídne se. Táta a Michael jsou určitě venku. Ale stejně si to nech na potom. Navíc má hlavu jako střep a tak kurevskej hlad, že by sežral i koně.

Furt vrávorá, protože má opici, a dopotácí se do stísněný kuchyně karavanu. Otevře ledničku, skříňky, najde zbytek balení sušenek.

Sušenky. K snídani bude mít posraný sušenky.

Na lince stojí napůl vypitéj hrnek vody a on ho vyzunkne, spořádá sušenky a opře se o linku. Znovu prohledá skříňky, ale nikde nic, leda plesnivej bochník chleba, co už je tejden prošlej.

Zakručí mu v břiše, má ještě větší hlad než před sušenkami.

Kristepane, jak dlouho táta říkal, že bude pryč? Čtyři dny, ne?

Zase si sedne na kanape a položí si hlavu do dlaní. Třeba ty pilule ještě nevyprchaly. Možná je furt na tripu a pár hodin bez jídla to ještě vydrží. Nebylo by to světový?

Ježiši, to byla ale dobrá noc. Ten majitel hospody se ale tvářil, když všichni tři zdrhli zadním vchodem s brambůrkama v rukou. Whisky ho ale páčila v krku, noční vzduch se pěkně zatočil, když si vzal ty pilule.

Když se mu to vybaví, zakření se a přeje si, aby tu teď byl některej kluk s ním. Ale nevzpomíná si, co se s nima stalo ani jak se dostal zpátky od Gerryho.

Ticho. Slunce. Pak uslyší, jak o stěnu karavanu zadrnčí kamínek.

To bude ten debžot od sousedů.

No jasně že jo. Dopoledne prořízne hlas malýho batolete a jeho máma na něj z karavanu křikne něco ošklivého. Na stěnu narazí další kamínek.

Zatne čelist a uvědomí si, že ho po včerejšku furt bolí.

Další kamínek. *Břínk*.

Naštvaně vyrazí z karavanu, slunce mu prudce zasvítí do očí, ale to už si na toho spratka došlápne.

„Nechal bys toho?“

Kluk se zahihňá a přiběhne o pár kroků blíž. Má kudrnatý hnědý vlasy a hloupý světlý oči daleko od sebe. Kouká na něj, jako by se mu akorát vysmíval. Jako by s ním hrál nějakou hru nebo co.

Zase se na kluka zamračí a zvedne ruku, jako by ho chtěl praštit, a tentokrát děcko vyjekne a zdrhne domů.

Odfrkne si a přimhouří oči před tím až moc ostrým sluncem. Dneska se oteplilo. Karavany dřepěj v dubnovým dopoledni, proti zelený a hnědý barvě pole bíle zářej a podél obzoru pádí nebe, jarně svěží a jasný.

Kocovina na okamžik opadne a on vdechuje posekanou trávu a rozrytou půdu. Voní to pěkně, ale kazí to benzín z nějakýho motoru na

vedlejšími poli. Na víčka mu svítí slunce a on takhle může zůstat ještě minutku nebo dvě, se zavřenejma očima, je tam jenom on a to pole. Přichází léto a s ním i dlouhý slunečný dny, kdy je to venku na tričko a uvolněný turisté jsou snadnej terč. Teplý večery, holky v lehkých šatech, holky, co chtějí, aby je člověk ošmatával.

Jeho myšlenky přetrhne dětskej hlas.

„Tvůj táta jel do Armaghu.“

Otevře oči. „Jo, já vím.“

Kluk stojí pár metrů od něj, sleduje ho a opírá se přitom o roh karavanu. Kristepane, tady se člověk nemůže ani vychcat, aby o tom hned každěj nevěděl.

A když už o tom mluvíme, je tak akorát čas na chcanec. Otočí se a odchází na kraj pole.

„Kam jdeš?“

Neodpoví. Jen dál šlape a cejtí na zádech lukovy oči. Po dvaceti metrech už stojí na hřebeni plošiny a rozepne si poklopec, aby se vychcal.

Vítr tlačí po obzoru mraky a on vidí, jak se pod ním táhne Belfast, shluk šedých a hnědých budov, který se zvedá v ošklivým uzlu městskýho centra a končej u moře.

Dole se mezi ním a městem klikatí údolí, pod sídlištěma a skvrnitejma polema. Řeka kvůli jarním deštům hlasitě burácí a dolíhá to až tam, kde stojí a setřásá na zem poslední kapky chcanek.

Nasaje dopolední vzduch. Na chcaní je to kurva ten nejlepší výhled na světě.

„Cesta západní Skotskou vysočinou. Ta je poslední.“

Zapíchne špendlík do mapy, probodne přitom hory někde na severu od Glasgow a spokojeně se posadí.

„No prima, jenom pět dálkových tras,“ řekne Melissa lehce sarkasticky.

„Pět tras,“ kývne. „To zvládnou. Mám na to celý život.“

„Takže... ty budeš na ty trasy chodit ještě i v padesáti?“

Zasměje se. Bože, v padesáti. „Snad je všechny zvládnou do pětadvaceti. Možná do třiceti?“

Je jí osmnáct a sedí v posteli na koleji. Melissa žuchne vedle ní a rozčuchané vlasy se jí rozprostnou po tmavě zeleném přehozu. Chvilku na posteli tiše odpočívají a vzhlíží k mapě Evropy tečkované barevnými špendlíky.

„Viv, to je šílený. Ty to všechno projdeš sama?“

Pokrčí rameny. „Ještě jsem o tom nepřemýšlela, ale proč ne?“

Netkví v tom nakonec celý smysl věci? Thoreau žije sám ve srubu u rybníka Walden. Walt Whitman básní o stéblech trávy, píše pod stromem a jeho vous je s každým ročním obdobím delší a štrapatější. Edward Abbey bloumá rozlehlým kaňonem na americkém jihozápadě, na obou stranách se tyčí skalní stěny, je tam jenom on a ten kaňon.

„Jsi fakt blázen,“ zavrtí hlavou Melissa. „A mně by přitom stačilo ke štěstí jenom nějak zařídit, aby se mnou šel Danny Brookes na kafe.“

„Fakticky? Pořád se ti líbí?“

„No, než se objeví někdo lepší, do koho se zabouchnu.“

Usměje se pro sebe. V tuhle chvíli neexistuje nikdo – ani jeden kluk v kampusu –, kdo by ji zajímal. Možná na okraji nějakého hloučku někdy zahlédla chlapce, který vypadal přemýšlivě, jinak než ostatní. Ale v zásadě ji chlapci a jejich nevtipné vtipy, arogantní potřeba, aby v hodině působili sebejistě... Chlapci ji prostě zrovna teď nijak zvlášť neberou.

Melissa dál zvatlá. „Párkrát jsem přistihla Charlieho Kima, jak na mě zírá na ekně.“

„Líbil by se ti?“

„Je docela zajímavý. S Asiátem jsem se ještě nelíbala.“

„Já taky ne!“

Obě se rozhihňají.

„Ale nechtěli by to vaši?“ zeptá se Melissa.

„Co, abych se líbala s Asiatem? Popravdě naši zrovna teď asi nechtějí, abych se líbala s nikým.“

„To máš štěstí.“ Melissa kamarádku pohladí po vlasech. „Moje máma pořád trouší nějaký otravný poznámky. *Už sis našla nějakého hodného chlapce? Máš v životě někoho důležitého?* Jako vždyť jsme na vysoký teprve čtyři měsíce!“

„Jsem docela ráda, že moje máma se mě na nic takovýho nevyptává.“

Na chvíli zase nastane ticho. Je pátek večer a zvenčí z chodby dívky slyší, jak ostatní studenti vyražejí hledat ten nejhlučnější mejdan s největším proudem alkoholu. Na konci chodby vyřvávají nějací chlapci – dívka odvedle na ně křikne, ať zmlknou. Někdo na patře zesílil magneták a zpěv Oasis proniká skrz několik stěn.

„Máš úplně nejnádhernější vlasy,“ cvrliká Melissa. Prohrábne prsty Vivianinu hustou černou hřívu.

„Jsou to jenom vlasy. Rostou mi z hlavy.“

„Jo, ale vidíš, co roste z hlavy mně?“ Melissa ukáže na své zplihlé hnědé vlasy. „Kdybys měla takovýhle vlasy...“ Hlas se jí vytratí, ale dál hledí dlouhé černé prameny.

„Co?“ zeptá se zvědavě. „Co bys dělala, kdybys měla moje vlasy?“

„Třeba... no... já nevím. Vymýšlela bych si ty nejnádhernější účesy. Každý den bych je nosila jinak!“

„Moc práce,“ odfrkne si.

Ale Melissa nadšeně vyskočí. „Ne, zkusíme to! Nemáš nějaký sponky a lak na vlasy?“ Rozhlédne se po pokoji, ale na komodě nejsou skoro žádné vlasové přípravky ani doplňky.

„To nevádí. Já něco vymyslím. Vážně, bude to báječný.“ Melissa si klekne a začne kamarádku česat. „Můžeš v tom jít pak večer na ten mejdan Sigmy Chí.“

A jí se ta představa na okamžik zamlouvá. Už není ta nejistá náctiletá dívka, která začala nosit kontaktní čočky teprve před dvěma lety. A třeba by mohla potkat nějakého milého kluka, který není jen nadutý svalovec. Někoho, z koho jí poskočí srdce.

Melissa ji češe příliš dychtivě, prudce ji zatahá za vlasy a ona se trochu zašklebí bolestí. Ale uvolní se, když se kamarádčiny prsty probírají jejími vlasy, občas je zaplétají, občas prameny krotí gumičkami. Trpělivě sedí a dívá se na mapu na protější zdi. Cesta západní Skotskou vysočinou. Camino de Santiago. Stezky, které se plazí jako hadi kopci a údolími někde na druhé straně světa.

„Kdes na ni narazil?“ ptá se Gerry a otevírá přitom další plechovku carlsbergu.

„V parku.“

„Co dělala v parku?“

„Co já vím, šla jenom na procházku.“

„Viděl vás někdo?“

„Ne.“ Kolem nebyla živá duše. Na to si dal bacha.

„Tak proč se bojíš? Myslíš, že by to mohla vykecat?“

Pokrčí rameny. A to stačí jako souhlas.

„Taky byla trochu starší,“ odváží se nakonec.

„Jak moc starší?“

Najednou si nemůže vzpomenout. Všechno mu to tak splývá. Poznal, že je starší, a to se mu na ní líbilo. Ví, že se jí zeptal, kolik jí je, a ona mu hned odpověděla. Nezahihňala se jako některý holky. Jenže on si nemůže vzpomenout, co mu vlastně řekla.

„Co já vím. Dvacet něco.“

„Jako dvacet jedna, nebo dvacet osm?“

„Ježiši, Gerry, nevzpomínám si! Furt jsem byl na tripu. Byla starší, než vypadala.“

„A vypadala, jakože ví, co dělá?“

„No jo, tak trochu. Tak jako divně.“

I když ji musel párkrát praštit, přiškrtit ji, aby ho poslouchala.

Je jí osm, když tu knížku poprvé zahlédne v knihkupectví Barnes and Noble. V obchodním centru Edgewood Hills v New Jersey. *Irské pověsti a pohádky*. Na obálce je kruh ze vztyčených kamenů, zelené úbočí, úplněk. Cesta v mlze. Po cestě kráčí osamělý cestovatel, prochází kolem těch vztyčených kamenů a zalévá ho měsíční světlo.

„Maminko,“ řekne. „Prosím, prosím, koupíš mi tu knížku? Stojí jenom dva dolary.“

Ale samozřejmě, když je to knížka a je levná, maminka nemůže tak snadno říct ne. Kničky jsou prospěšné. Člověk je pak chytřejší.

Otáčí stránky, a než si příběhy přečte, prohlíží si obrázky a usmívá se. Představ si, že bys byla ten člověk na obálce a šla po té cestě. Někde v Irsku. Sama. Na vztyčené kameny by padalo stříbro měsíce. Jen si to představ.

„Ten tvůj bratr Michael... mě přivede do hrobu.“ Máma brečí jako obvykle a on jí chce jednu vlepít, aby zmlkla. Jako to dělá táta. „V jednom kuse je ve vězení, furt. A takovej mladej. Když na něj pomyslím, dělá se mi strachy úplně špatně.“

Neřekne jí nic. Furt by jenom brblala o Michaelovi. Leze mu na nervy, jak pořád fňuká.

Vyhlídne z okna na pole před karavanem. Tady v Corku si tentokrát vybrali dobrou flek. Okolo není moc domů. Nečumí na ně tolik fouňů. Je tady spousta místa, kde můžou pobíhat s děckama ostatních kočovníků.

„Jdu ven,“ prohlásí. „Jenom na chvíli. Než bude tma.“

„Johnny, buď hodnej chlapec,“ řekne máma a chce ho pohladit po tváři.

Ucukne před ní. Už není mimino. Jeho máma na něj nemusí takhle šahat. Co by tomu řekli kluci?

Když je jí šest a chodí do druhé třídy, přijde k nim do školy logopedka a povídá si s dětmi, které divně mluví. A k nim patří i ona.

Jeden po druhém chodí do jiné třídy a posadí se s tou paní na mluvení. Má vlasy nakrátko a jmenuje se Jason. Je legrační, že tahle paní má mužské jméno a chce vypadat jako muž.

„A jak se jmenuješ ty?“

„Vivian.“

„To je ale krásné jméno.“

Paní na mluvení jí pokynula, ať přečte pár vět. Potom jí ukázala několik obrázků a řekla jí, ať jí poví, co na nich je. Králík, rudá, labuť, lilek, žirafa, švestka.

Mohla by ta slova vyslovit hodně pomalu?

Řekne je znova. Kráááááá-lík. Rrrrr-udá. La-buť.

Paní na mluvení přikývne.

„Moc dobře,“ pochválí ji. „Jsi moc dobrá čtenářka.“

Když k ní jde znovu, doprovází ji i maminka. Paní na mluvení ji požádá, aby taky řekla nějaká slova. Ta samá. Králík, rudá, labuť.

„Á,“ řekne paní na mluvení. „Vidíš, to máš od maminky.“

Maminka se zasměje. „Opravdu?“ zeptá se.

Paní na mluvení řekne, že Vivian potřebuje pracovat hlavně na písmenu R a písmenu L. A možná trochu i na S.

Teď zrovna R neříká správně.

„To protože je tvoje maminka z jiné země, takže říká anglická slova jinak.“

Nikdy si nevšimla, že by něco říkala jinak než ostatní. Ani toho, že by to dělala maminka.

„Takže se každé úterý sejdeme a zahrajeme si nějaké hry, abychom pracovali na tvém R a L, a ty se naučíš říkat pěkná drncivá R. Jak se ti to líbí?“

Přikývne. Líbí se jí to, ale všimne si, že všechny ostatní děti, co musí k paní na mluvení chodit, jsou buď pomalejší (ty, co jsou v nejnižší čtenářské skupině), nebo je tam Priya, což je Indka, nebo Mo, ze kterého si děti dělají legraci, protože jeho ségra nosí na hlavě šátek.

Je trochu trapné být s pomalými dětmi. Ale paní na mluvení je alespoň hodná.

Každý týden jí zadá na mluvení domácí úkol. Musí dělat legrační věci jako dát jazyk na horní patro, klapnout jako koňská podkova a pětkrát to opakovat. Aby měla R drncivější.

Nebo přitisknout jazyk zezadu na horní zuby a dělat L. L-L-L.

Každé úterní odpoledne pět měsíců R-R-R-R a L-L-L-L.

Už z toho má unavený jazyk, ale pořád se snaží. Klapnout jako kůň. Tlllačit na patro úst špičku jazyka.

A pak jí jednoho jarního dne paní na mluvení řekne, že už se s ní vídat nemusí.

„Tvoje R zní krásně! Zvládla jsi to!“ Dá jí diplom s mašličkou, modrou za první místo, a velké R s králíkem, kterého si může vybarvit rudě.

„Teď mi to pověz ještě jednou: Králík Ríša je rudý.“

„Králík Ríša je rudý.“

Paní na mluvení jí zatleská. „Můžeš být na sebe moc pyšná.“ Obejme ji.

Už paní na mluvení nikdy neuvidí. Pak už nemusí chodit na žádné úterní odpolední hodiny mluvení s pomalými dětmi a Priyou a Moem. Je zase se zbytkem třídy a její R teď zní jinak. Jako R někoho jiného. Jazyk jí automaticky drnčí. Už si ani nevzpomíná, jaké to bylo, když jí jenom tak ležel v puse.

Brrrkat jazykem. Odted' už jenom krásná drnčivá R tak, jak znít mají.

Jsou mu tři a tohle je jeho první vzpomínka: hudba. Smích. Z otevřeného ohně sálá horko. Noc na poli. Kouká na hvězdy. Třeše se zimou. Obláčky dechu ve vzduchu. Hraje si na schovku v blátě mezi karavanama. Hihňá se s mrňavou ségrou Claire. Michael ho sráží k zemi a pak mu ukazuje, jak se dává rána pěstí. Děda ho vyhazuje do vzduchu a v záři ohně se mu leskne prsten. Když už je mu v noci moc velká zima, tak se přitulí k mámě.

Cejtí whisky, kterou si posílají dokola. Dospěláci se smějou. Oheň dohořívá.

Potom doma táta křičí a máma zase křičí na něj. On se přitom schovává pod stůl. Táta mámu praští, znova a znova. Táta usne. Máma pořád brečí a choulí se.

Zvedne k němu obličej a má ho celej smutnej a mokrej. On k ní po čtyřech přileze. „Tak pojď, Johnny. Dáme tě do postýlky.“

V neděli ráno se vždycky rozplácne na podlaze v kuchyni a čte si noviny. Kůže se jí lepí na dlaždičky, hlavně v létě, protože máma šetří a nikdy nezapíná klimatizaci.

Ale to jí nevadí. Nedělní noviny jsou tlusté jako cihla, všechny sešity jsou naskládané na sobě. Bude jí třináct a čtením dokáže trávit celé hodiny, zatímco Serena pilně cvičí na klavír. Zvedne se na loktech a listuje velkými stránkami, břicho má přitisknuté k podlaze a nohama klátí ve vzduchu.

Máma chodí kolem ní a umývá nádobí od snídaně. Táta si vždycky čte ekonomickou rubriku, která je nudná. Ve škole každé pondělí probírají „nejnovější zprávy“ a ona si na ně musí vybrat článek z předního sešitu a mluvit o něm. Jednou si vystříhla článek o tom, jak z řeky Passaic vylovili mrtvou ženu. „Policie objevila nahé, zbité tělo mladé ženy.“ Kluci se hihňali a učitelka na ni křičela, proč si vybrala takovouhle brutální zprávu. Asi měla spolužáky informovat o mírových jednáních nebo o nějakém případě Nejvyššího soudu nebo o něčem podobně nudném.

Ale od první do poslední stránky čte rubriku o cestování. Pročítá si všechno od prázdninových destinací přes speciální nabídky okružních plaveb v Karibiku po itineráře vlaků v norských horách. Napadá ji tolik otázek: Jak se létá do Turecka? Jaký je rozdíl mezi všemi těmi karibskými ostrovy? Jak dlouho trvá přejít Appalačskou stezkou?

V novinách je i rubrika o New Jersey a okolí, kde se občas píše o nějaké výstavě, která zrovna probíhá, nebo o divadelní hře, co se teď hraje. Ona se pak podívá, kde to muzeum nebo divadlo je, rozloží si na zemi mapu New Jersey a zkouší najít místo, kde se nacházejí.

Mapa ji úplně vtáhne, mohla by ji studovat celé dopoledne. Na místech, kde je složená do obdélníků, jsou kraje papíru roztřepené a ona musí dávat pozor, aby ji neroztrhla. Všechna městečka jsou na sebe namačkaná jedno na druhém, jen někdy je od sebe odděluje řeka nebo dálnice. Snaží se vymyslet, jak se do toho muzea nebo divadla dostat autem z Edgewoodu po známých silnicích, jede prstem po téhle nebo téhle dálnici, aby se dostala do cíle.

Ví, že ve skutečnosti se na tu hru ani výstavu nakonec podívat nepojedou. Její rodiče moc zaměstnává provoz čistírny a na takovéhle výlety

nemají peníze. Ale kdyby se jich zeptala, kdyby souhlasili, tak by jim hned mohla říct, jak tam jet. Je to skoro stejné, jako kdyby tam doopravdy jela, když ví kudy a kam. Má z toho radost.

Občas se v mapě zaměří na parky. Na ty státní, které se po mapě táhnou jako obří zelené pruhy, a na oblastní parky a jezera a řeky. Pokouší se spojit si to, co stojí v mapě, s tím, co si pamatuje z výletů s mamkou a tatškou. Ale mapy vždycky sahají dál než do známých končin. A čím víc si je prohlíží, tím víc vidí, kolik městeček v New Jersey je, kolik jezer, a jak dálnice vedou přes hranice New Jersey do Pensylvánie, Delaware, New Yorku. A to je jenom tenhle kout USA. Představuje si všechny ty silnice spojující všechny státy, všechny ty různé parky a jezera a městečka napříč celým světem. Tolik míst, že je nepozná za celý život.

V noci se jí často špatně usíná, protože myslí na ty mapy a místa za hranicemi. Jenom si představte ty možnosti, města a kopce a údolí, která jen čekají, až je objeví. Když člověk přejde celou zemi, dostane se na místa, o nichž psal John Steinbeck. Jestli půjde do půlky, narazí na Kansas, kde tornádo přeneslo Dorotku do země Oz. I v blízkém New York City přešel jednou Holden Caulfield čtyřicet jedna bloků, aby se dostal pozdě v noci domů.

Tolik míst, která může navštívit, až bude starší. Leží v úzké posteli, vklíněné mezi klavír a kout pokoje, a představuje si, jak po těch silnicích na mapě jede autem. Po silnicích, které vedou kamkoli a ještě dál. Na spánek je času dost – teď má moc práce s fantazírováním. Vystřelí po dálnici a mine řadu měst. Dojede na vrcholek hřebenu, jako v televizních seriálech o prvních osadnících, a rozprostře se pod ní celé údolí.

Jdou s mámou na stanici Gardy v Kilkenny. Stojí v kopci, kterej se zdvihá od katedrály. Kolem pospíchaj ženský, co jdou na nákupy. Na lavičkách posedává pár starejch chlapů.

Máma si to štráduje přímo k policejní stanici. Chtěla ho držet za ruku, ale on se jí radši schovává za zádama, líp se tak kouká na lidi.

Máma otevře modrý dveře a netrpělivě čeká, až půjde za ní.

Vevnitř je světlo a hezky teplo. Ale necejtěj se tam vítaný. Je tam pult a za ním sedí několik chlapů. Michael jim říká sviňáci. Zachmuřeně se na něj a na mámu kouknou. V těch uniformách vypadaj přísně a zle.

„Přejete si něco?“ zeptá se jeden z nich. Vypadá, že je mu asi jako táto-vi, má tmavý, ale už trochu prošedivělý vlasy.

Máma se zarazí. Potom konečně promluví. „Já, ehm... já hledám svý-ho syna. Máte tady syna.“ Mačká červenej kapesník a třesou se jí ruce.

Sviňákův výraz se nějak změní a nevěstí to nic dobrýho. Tak trochu se zakření a koukne se přitom na ty druhý dva sviňáky a potom se zase otočí na mámu.

„A proč si to myslíte?“

„Chytli... chytli jste ho v obchodě se sportovníma potřebama na Ormonde Street. Jmenuje se Michael Sweeney. Je mu čtrnáct let, má hnědý vlasy. Je asi takhle vysokej.“

Ukazuje rukou nad svoji hlavu.

„Tak Michael Sweeney,“ uvažuje policajt. Zeptá se jednoho z těch dvou: „Pověz mi, seržante, máme tady nějakýho chlapce toho popisu?“

„Michael Sweeney,“ řekne ten druhý. „Musím chvíli přemýšlet...“

Je mu jasný, že si z mámy utahujou. Jenom si s ní tak hrajou, aby ji vytočili. A funguje to, máma ten kapesník ždímá, ždímá a ždímá.

„Prosím, pane, jenom mi řekněte, jestli ho tady máte.“

„A vy ráčíte být paní Sweeneyová?“

„Ano, to jsem já.“

„A tohle je mladší brácha Michaela Sweeneyho?“ Sviňák se otočí a zírá přímo na něj. Nezamlouvá se mu, jak se na něj kouká.

„Ano. Můj Johnny. Je mu teprve osm.“

Opětuje sviňákův pohled, snaží se tvářit chladně a zle.

„Teprve osm?“ Policajt kejvne na ostatní. „Povězte mi, paní Sweeneyová... Vy jste tady v Kilkenny místní?“

„Já... my...“ Máma se nervózně zarazí. „Zrovna teď tady v Kilkenny pobejváme.“

„Zrovna teď... A tímhle myslíte co?“

„Jsme tady pár tejdů.“

„A to znamená, že z Kilkenny brzo odjedete?“

„No, to ne, to si nejsem jistá. Ještě nevíme.“

„Á, takže vy se hodně přesouváte, že jo?“

„No, to ano, přesouváme. Takhle... takhle my rádi žijeme.“

„Takhle – my – rádi – žijeme,“ opakuje sviňák pomalu po mámě. „A povězte mi ještě, paní Sweeneyová... K tomu, jak vy rádi žijete..., k tomu patří i to, že necháte svýho syna okrádat poctivý, pracovitý lidi? Zdejší usedlíky?“

Teď mluví přímo na mámu.

Ona neví, jak odpovědět. Jestli se zase rozbulí, přímo tady na policejní stanici, tak on se hanbou propadne.

„Odpovězte mi, vy špinavá blbko! Přijde vám snad v pořádku, že váš syn krade v našich obchodech, protože se nudí, nechodí do školy, protože nevíte, jak vychovávat vašich dvanáct dětí, a my musíme kvůli hnusnejm tulákům jako vy pořád trpět?“

Máma se klepe.

„Paní Sweeneyová,“ zahřmí na ni sviňák. „Přijde vám to v pořádku?“

Mámě se konečně vrátí hlas, snaží se normálně dejchat.

„Ne, to ne, samozřejmě že ne, kdepak. Ne, není to v pořádku! A já nechci, aby to můj syn dělal, já jenom chci, aby to byl hodnej chlapec, a nevím, proč to dělá. Promiňte, opravdu se vám moc omlouvám.“

Kdovíproč se mu z mámina chování dělá nějak blbě. Chce z tý stanice odejít a zapomenout, že tam máma je. Jiný lidi se před sviňákama takhle nechovaj.

Sviňák si odfrkne. „Omlouvejte se až do aleluja. To nám nepomůže. To my musíme jednat s takovýma kriminálníkama jako váš syn. Co jste sem přijeli, nepřestává naše obchodníky terorizovat. Kradl i v jiných obchodech, štípal na ulici kabelky. Jsme rádi, že jsme ho konečně dopadli.“

Máma se tváří šokovaně, ale on tohle o Michaelovi věděl celou dobu. Moc dobře si vybavuje ty noci, kdy Michael přišel domů celej udejchanej a v černým pytlí na odpadky měl nacpanej úlovek. Peněženky s penězma, telefony, drahý šminky, šátky a všechny ty blbiny, co s sebou tahaj ženský.

„Je to děsně jednoduchý,“ pověděl mu Michael. „Když se naučíš, jak na to. Koukej po ženskéjch s kočárkama. Nebudou za tebou moc běžet. Nebo po starších ženskéjch. Ale nesmíš s nima jít chlap, to je moc riskantní.“

Když Michael našel nějaký sladkosti nebo mince, tak mu je dal. „Než si budeš umět štípnout vlastní,“ mrknul na něj.

Peníze si Michael vždycky nacpal do vlastní kapsy. Ze všech telefonů sundal kryt, vysunul z nich ty malý kartičky a zahodil je, stejně jako kreditky. Ale všechno ostatní se dalo využít: telefony, kabelky, klíčenky, šátky, dokonce i šminky. Michael dal všechno do pucu, vrátil to do černýho pytlí a pevně ho zavázal.

„Co s tím budeš dělat?“ zeptal se ho Johnny.

A Michael na něj jenom mrknul. „To ti povím, až budeš starší.“

Všechno tohle ví, ale tátovi ani mámě o tom samozřejmě neřek, takže se teď máma na policejní stanici tváří šokovaně a zahanbeně.

„Můj Michael?“ zeptá se a pořád má na krajíčku. „Vždycky to byl neposeda, ale kriminálník?“

„Musíte otevřít oči, paní Sweeneyová. Váš syn není jenom zlobivej kluk. Je to opravdovej zloděj. Chytili jsme ho, když se pokoušel schovat pod kabát dva páry drahých tenisů. Kde se to naučil?“

„Ode mě ne! Já s nima chodím do kostela. Říkám jim, aby byli hodný.“

„No, ale očividně to nezabírá. Takže pro něj možná bude nejlepší, když ho na chvíli strčíme do pastáku.“

Jako by se máma začala dusit. On se radši dívá jinam. „Můj Michael že půjde do basy? To ne, pane, prosím vás...“ Máma teď žadoní.

Ale sviňák se na ni jenom dívá svrchu. „Pasták bude pro vašeho syna to nejlepší, paní Sweeneyová.“

„Ne, on tam umře. Bude to strašný.“

„Ale no tak, nechte toho. Je to malej hajzlík a potřebuje dostat lekci.“

„Moc prosím, dejte nám ještě jednu šanci. Neposílejte ho tentokrát pryč. Já ho to naučím. Naučím ho, aby byl hodnější.“

„Že ho to naučíte? Já myslím, že vy už jste příležitost měla, paní Sweeneyová. Možná že kdybyste se přestali v jednom kuse přesouvat, našli si pořádnou práci a poslali děcka do školy...“

Nenávidí toho policajta až k smrti. Nelíbil se mu už od začátku, ale teď ho zaplaví nenávist. Sevře pěsti, jak ho to naučil Michael.

„Na jak... na jak dlouho ho pošlete pryč?“

„To musí rozhodnout soud. Samozřejmě máme svědky, ale za něco takovýho možná na pár měsíců? Potřebuje srovnat co nejdřív, než udělá něco horšího.“

„Prosím vás, věřte mi. On už nic takovýho neudělá. Slibuju.“

Sviňák se jenom zasměje. A ty dva za pultem taky.

„Paní Sweeneyová, jste vedle jak ta jedle.“

Na to máma nic neřekne.

„Ten ústav je severně od Dublinu. Budete ho moct jednou týdně navštěvovat. Takže by to pro vás mohla bejt příležitost se trochu usadit. Ale uvažujte o tom takhle, alespoň dostane tři teplý jídla denně. Což je nejspíš lepší než, ehm, co má doma.“

Vrhne na mámu tvrděj pohled a máma celá zplihne.

Sviňáci se škleběj, kejvaj hlavama, přerovnávají si na stolech papíry.

„Tak pojdte, paní Sweeneyová. Můžete se za ním na chvíli podívat. Pláč vám už nepomůže, ten kluk je na šikmý ploše. Musíme jenom zjistit, jestli ho z ní ještě můžeme dostat.“

Policajt jde ke dveřím nalevo. Odemkne je svazkem klíčů a netrpělivě se na ně podívá. Máma na Johnnyho mávne, aby šel za ní, a on jde. Ale než téma dveřma projde, tak se na toho sviňáka ještě jednou koukne, probodne ho černým, studeným, tvrdým pohledem. Přeje si, aby ten sviňák na místě zdechnul.

Zrovna pracuje v obchodě rodičů a dává cedulky na vyčištěné oblečení, přicvakává papírky skrz plastové obaly, když tu zprávu uslyší.

Je duben, je jí třináct a musí si v obchůdku odpracovat dvě hodiny, potom hodinu cvičit na klavír a pak si napsat domácí úkoly. Taťka dělá vzadu účetnictví. Mamka je celý týden jako na trní. Ví, že elitní univerzity Ivy League už rozesílají svá rozhodnutí o přijetí, takže každý den vyrazí ze dveří, hned jak odjede pošták.

Serenu už přijali na Yale, Princeton, Georgetown, Cornell, UPenn a Rutgers (kam se přihlásila pro jistotu). Celkem podala přihlášky na deset škol a jediná prestižní, která se ještě neozvala, je Harvard.

Mamka Harvard zmiňuje už odjakživa. Loni v létě týden objížděli všechny univerzitní kampusy, jezdili po Nové Anglii a navštěvovali hlavní univerzity Ivy League. Na dovolenou jeli tehdy poprvé za celá léta. Líbilo se jí procházet se po univerzitních kampusech, širokých zelených trávnících a pod velkými starobylými budovami s gotickými oblouky a vinnou révou, která se jim plazila po zdech. Všechno působilo tak tiše a mírumilovně. Tak staře. Průvodci o budovách vyprávěli příběhy, ale nějaká její část měla chuť se někam úplně sama zatoulat, někam mezi ty kamenné sloupy a schody, a tomu hloučku lidí utéct.

Každopádně chápe, proč chce Selena na Harvard. Stály tam některé z nejstarších budov, přímo podél řeky, a oni si po prohlídce koupili sendviče a posadili se na trávu u vody. Nad říčními břehy se tyčily univerzitní

budovy, věže s kupolemi a hodinami a jí to připadalo jako úplně jiný svět, starobylý, kouzelný, tak odlišný od domova v New Jersey.

Dveře obchodu se otevřou a ona vzhledne. Mamka a Serena prakticky vběhnou dovnitř a usmívají se od ucha k uchu.

„Ona to dokázala! Ona to dokázala!“ ječí mamka.

Táta se přiřítí ze zadní místnosti a Serena skáče radostí. „Dostala jsem se na Harvard!“

„Já jsem věděla, že to zvládneš!“ křičí mamka.

Táta Serenu pevně obejmě. „No vidíš! Nevím, čeho jste se vy dvě tak bály.“

Cítí, jak v ní taky bublá radost, a Serenu obejmě. Opravdu? Harvard? „To je paráda,“ řekne.

Serena pokrčí rameny. „No, ještě se budu muset rozhodnout, kam půjdu.“

„Samozřejmě že jdeš na Harvard,“ řekne mamka, jako by o tom nebylo sporu. „Když už ses tam dostala.“

V tu chvíli se dveře obchodu znovu otevřou a vejde jedna z jejich pravidelných zákaznic, paní Weissmanová. Je to starší žena, asi šedesátnice, s krátkými vlasy obarvenými na oranžovo a vráščitýma rukama. Máma se s ní o tu dobrou zprávu podělí. „Věřila byste tomu? Moje nejstarší dcera půjde na Harvard! Zrovna se to dozvěděla.“

Paní Weissmanová nadšeně zatleská. „Vždycky jsem věděla, že jsi chytrá holka. Musíte na ni být tak pyšná.“

„To máte pravdu, to tedy jsem. Jsem na ni moc pyšná,“ řekne mamka. I když mají samé jedničky, vyhrávají poháry na klavírních soutěžích a za každý test mají vysoký počet bodů, mamka něco takového říká jenom zřídka. Všechno tohle od nich očekává automaticky. Teď se odvrátí od Sereny a paní Weissmanové a s úsměvem se podívá na ni. „Tak a teď se tam musí ještě dostat i tahle.“

Je mu devět a pár tejdnu chodí do školy v Dublinu. Děti kočovníků se mísej s dětma usedlíků, i když ne tak docela. Uprostřed hřiště je velkej pruh. Kočovníci si hrajou na jedný straně, fouňové na druhý.

Samozřejmě se hned první den porval dostkrát na to, aby ho šoupli do třídy pro ty nejzlobivější kluky, co se učitelé už neobtěžujou učit. Možná se od nich pár věcí přiučí, třeba i od fouňů.

Jeden z nich, Joe, bude určitě bohatej. Pozná to podle jeho oblečení a nablejskanejch bot. Joe si na učitele pořád otvírá hubu. Nikdy nedělá, co chtěj. Mluví s nima, jako by byli špína, a oni ho za to nesnášej.

Jemu se to tajně hrozně líbí. Kéž by s nima moh mluvit taky tak.

Ale pamatuje si, co mu říká máma: „Ve škole nám kočovníkům nedělej ostudu. Buď slušnej. Poslouchej učitele.“

Ale proč je poslouchat? Jsou nudný a stejně mě nesnášej.

Joe se ho vyptává na spoustu věcí: Odkud je, jak dlouho jsou v Dublinu, co kočovníci jeděj. A taky prej vy se máte, že nemusíte chodit do kostela ani mluvit se sousedama. Je to poprvý, co mu nějakej fouňa říká, že se má.

„Vy kluci to máte dobrý. Můžete odsud vypadnout, kdykoli se vám zachce.“

Ale s Joem se hlavně nejlíp kecá o holkách. Pokaždý mu řekne nějakou novinku.

„Máš nějaký ségry?“ zeptá se ho jednou Joe, když se po škole poflakují na ulici.

„Jo, mám dvě. Claire a Bridget.“ Tak trochu jejich jména vyprskne, jako ten hnus, co mu vnutila školní sestra.

„Kolik jim je?“

„Claire je sedm a pěkně mi leze na nervy. Bridget je ještě mimino. Akorát začala chodit.“

„Á, takže jsou ještě malý. Ještě jsi neviděl jejich kozy, protože je ještě nemaj.“

Potlačí smích. „Proč bych měl chtít vidět kozy svých sester? To je pěkná blbost.“

„Ale vůbec ne,“ trvá na svém Joe. „Kozy jsou úžasný. Je to jako dojit krávu, ale měkký a příjemný. Jako vodní postel.“

Co je do prdele vodní postel? Ale na to se ho nezeptá. Zeptá se na něco jiného.

„Ty jsi někdy dožil krávu?“ Kluk z města jako Joe?

„Jo, jednou. U strejdy ve Wexfordu,“ přikejvne Joe. „Ale zapomeň na krávy, já mluvím o kozách. Jsou úplně nejlepší.“

Kozy. Úžasný. Myslí na časopisy, který nosí domů Michael, viděl jich pár schovanejších pod postelí. Jeden se jednou omylem otevřel a na něj vybařly velký, povislý prsa nějaký blondýny. Moc nechápal, jak může ženská jen tak chodit po ulici, když jí z krku visí něco tak obrovského, a nestáhne ji to k zemi.

„Postaví se ti, když myslíš na kozy?“ zeptá se Joe.

Místo odpovědi jenom odfrkne. Měl by říct, že jo, ale ta blondýna v časopise ho spíš trochu vyděsila. Měla v očích něco jiného než máma nebo ségry nebo tety.

„Měl by se ti postavit, jinak seš buzna,“ řekne Joe.

„To teda nejsem.“

„Tak to bys měl na kozy začít myslet víc, protože jsou boží.“

Přikejvne, jako by souhlasil.

„Už sis na ně někdy šáhnul, že jo?“

Jenom si to představí, a otřese se.

Joe si odfrkne a zasměje se. „To bys teda měl! Šáhneš holce na kozy, a postaví se ti z toho, čestný slovo.“

Zašli za roh, školu už nechali daleko za sebou. Joe ho zatáhne do nějaký uličky a kolem nich svištěj auta.

„Jak to mám udělat, abych šáhnul nějaký holce na kozy?“ zeptá se. Claire je plochá jako prkno a táta by ho zaživa stáhnul z kůže, kdyby se jí někdy pokusil dotknout.

Joe se zasměje. „Proto je dobrý mít starší ségry.“

Pak vytáhne krabičku cigaret a otočí ji v dlani. Lesklej celofán se za-blejskne. „Třeba moje ségra Helen, ty je šestnáct. Ta má brutální dudy. Můžeš jít někdy k nám a omrknout ji, jestli chceš.“

Co? Jak jako?

Představuje si Joeův luxusní bejvák, nablejskaný parkety, ledničku plnou Coca-Coly a zmrzliny. Že by si tam pozval jeho? Aby se koukal holce na kozy? To určitě.

„To nemyslíš vážně,“ řekne. Kluka od cestáků by tam nikdy nepustili.

„Fakt ti to dovolím,“ řekne Joe.

Nevěří mu.

„Přísahám. Na frndu svý mámy, že jo,“ trvá na svém Joe. „Ale budeš pro mě muset něco udělat.“

Co by moh udělat pro tohohle kluka, kterej má všechno?

„A co jako?“

„O něco tě poprosím, a když to uděláš, tak tě po škole pustím k nám domů a garantuju ti, to mi můžeš věřit, že uvidíš kozy mý ségry.“

Ga-ran-tu-ju. Joe to vysloví jasně a se snobským přízvukem. Už tohle slovo někdy slyšel. Nějakej slizák něco takovýho jednou říkal v rádiu.

„Co mám udělat?“

Joe pokrčí ramenama a usměje se. „Co já vím. To si ještě rozmyslím.“

„Co?“ Ještě nikdy nepotkal fouňovského kluka, co by byl tak vychcanej.

Joe zvedne ruku, dělá pěkný divadýlko. „Sweeney, kamaráde, neboj. Já určitě něco vymyslím.“

Joe ho poplácá po rameni. „Na cestáka seš prima, víš o tom?“

Nikdo nemá rád, když fouňové používaj slovo cesták. Ale nic na to neřekne.

„Hele, já už musím jít. Ale tohle je pro tebe. Máti mi jich dává hromady a já je všechny nesním.“

Joe mu podává čokoládovou tyčinku. I když nebyla načatá, je trochu rozteklá, jak ji měl v kapse. Je to tyčinka Lion v jasně oranžovém obalu. Tu ještě nikdy nejedl.

Vezme si ji a narve si ji do kapsy.

„Musím domů na svačinu,“ řekne Joe. „Asi se z té své rodiny brzo po-dělám. Furt jenom svačina tohle, svačina támhleto. Tak čau zejtra. A ne-zapomeň.“

Joe si odfrkne a odpeláší pryč ulicí.

Sleduje, jak se Joe vyhejbá autům. Sleduje ho a ohmatává vrásčítej obal tyčinky Lion. Pak ho strhne, nacpe si půlku tyčinky do pusy a vykročí zpátky.

Ty holky v těch časácích, co maj doma... Dneska se na ně znova jukne.

Možná se mu fakt postaví.

Představuje si ty jejich kozy, plesk, plesk, plesk.

Chlapcům nikdy moc nerozuměla, alespoň co se sexu týče. Někdo se jí třeba může zdát jako skvělý kamarád, se kterým by si ráda povídala o filmech a politice, pila pivo a vtipkovala, a pak pozdě v noci, když to nejmíň čeká, jako by najednou chtěl něco jiného.

Nedá se úplně říct, že by jí ti chlapci lhali. Přece jenom jsou to kamarádi. Ale někdy se jí zdá, jako by pod tím vším tekl nějaký zvláštní proud, který hrozí prorazit na povrch, a ona si přitom celou dobu myslela, že stojí na pevné půdě.

Tak třeba tenkrát večer na sklonku června v Cambridgi, potom co oficiálně skončil školní rok. Tráví čas s dalšími harvardskými studenty, kteří zrovna dokončili první ročník a přes léto pracují na kampusu. Dělají komunitní projekty, administrativu v letní škole. Koleje, kdysi halasící večírky, drby a rozpačitým muchlováním, jsou v oparu těchhle novoanglických

lepkavých letních dnů skoro prázdné. Hrstka prvků, kteří tu zůstali, chodí na pikniky k řece Charles, ohřívá si večere v mikrovlnce a zapíjí je nelegálně koupeným pivem.

Jednoho večera Vivian takovou večeří zrovna dojídá na dlaždičkové podlaze kolejní společenské místnosti. Je tam s pěti dalšími známými, které sotva zná. Ve shonu a ruchu prvního ročníku na vysoké se jeden může skamarádit s jakýmkoli člověkem, s každým se dá mluvit a něco se od něj naučit. Dva z těchtole pěti jsou pár, zrzka z Illinois a Hispánc z Bronxu. Usadili se na parapetu a dotýkají se chodidly. Mají odtud výhled na rozlehlý, tichý původní kampus čtyři patra pod nimi.

Potom je tam ona, černocho z Texasu, korejská Američanka z Kalifornie a běloška z Connecticutu, se kterou minulý semestr chodila na úvod do antropologie. Sedí na podlaze a přihýbají si z lahví alkoholického cideru.

„Zajdem do Herrell's!“ navrhone ta korejská Američanka. „Chtěla bych ochutnat nejnovější příchutě.“

Herrell's. Zmrzlina. Z nějakého důvodu ji to moc nenadchne. Ve středu večer se toho dá v Cambridgi, když ne všichni mají falešné občanky, provádět překvapivě málo.

Ale není třeba, aby se hned pro něco rozhodli. Páreček odejde pryč a drží se přitom za ruce. Možná míří někam do ložnice, kde se nebudou dotýkat jenom chodidly. Zbývající čtyři si povídají o seminářích z minulého semestru, o tom, co si chtějí zapsat na podzim nebo na jaké mimoškolní aktivity chodí. Vivian klábosí s Tomem, tím černochem, vyptává se ho na Texas a na dlouhé cesty autem, které musí v té části země absolvovat.

Oknem fouká letní větřík a z původního kampusu k nim doléhá cvrkání cvrčků.

„My se pustíme do toho nádobí,“ oznámí zbylé dvě dívky a odšourají se do nejbližší koupelny.

Uplyne nějaký čas, ale ony se nevrátí. Říká si, kam asi šly, ale s Tomem se mezitím stihli ponořit do hlubokomyslné konverzace o Fitzgeraldovi a Hemingwayovi. Je to milý kluk a říká zajímavé věci. Ale má rád Hemingwaye, kterého ona nesnáší.

Jsou sami, jenom ve dvou, a po pár minutách jí Tom navrhne, že jí namasíruje záda.

„Vážně?“ zeptá se. Tohle nečekala.

„Jo,“ řekne on. „Rád bych ti namasíroval záda.“

Takže se mu usadí mezi nohama, ne moc blízko, zády k němu, a on jí mne ramena. Necítí žádné mrazení – tenhle chlapec pro ni není nic víc než kamarád. Je to jenom platonická masáž.

„Možná by bylo lepší, kdyby sis lehla na břicho,“ navrhne chlapec.

Není to divné? Natáhne se na postel a plně si přitom uvědomuje, že jí žádný kluk ještě nikdy záda nemasíroval, ale všechno je jednou poprvé. Když si lidi opačného pohlaví masírují záda, tak to přece ještě nemusí nic znamenat.

„Nechceš si sundat tričko?“ zeptá se chlapec.

„Ne, to je dobrý,“ řekne. „Nechám si ho na sobě.“

„Tak jo.“

Jeho ruce, pevné a mužné, si najdou cestu pod její tričko, jeho prsty natahují elastická ramínka podprsenky, ale pořád přitom hnětou svaly pod nimi. Nijak romantické jí to nepřipadá. Jenom trochu neobvyklé.

„Líbí se mi tvoje podprsenka,“ řekne chlapec.

„Co je na ní tak hezkýho?“ zeptá se a uvědomí si přitom, že on její podprsenku ve skutečnosti přes tričko nemůže vidět.

„Je roztomilá.“ Nic víc na to neřekne.

Dál už chlapec masíruje mlčky a ona si není jistá, jestli si to užívá nebo ne. Je to prostě jiný pocit, když se jejich zad takhle dotýká někdo, koho nezná.

Nakonec chlapec přestane. Ruce má pořád na jejích zádech.